Hürriyet
GAZETESİ'NİN ÜCRETSİZ EKİDİR

KÜÇÜK Ayşegül

Resim Dersinde

YAZAN: GILBERT DELAHAYE / RESİMLEYEN: MARCEL MARLIER

casterman MARSIK KİTAP

YAZAN: GILBERT DELAHAYE
RESİMLEYEN: MARCEL MARLIER

KÜÇÜK Ayşegül

Resim Dersinde

MARŞIK KİTAP
casterman

Bugün Pantufla ilk kez Nuri Amca'lara gidiyor. Nuri Amca da, eşi Nasip Hanım da ressam ve heykeltıraş. Kısacası sanatçılar.

"Sen içeri gir," diyor Pantufla. "Ben seni burada beklerim. Bahçede oynamak istiyorum! Sanatçılar nasıl olur, bilmem ki? En azından kötü insanlar değillerdir, değil mi?"

Küçük köpek güvenemiyor. Yeni yüzlerle karşılaşmayı sevmiyor!

"İnatçılık etme Pantufla! Gel içeri! Sana bir kötülükleri dokunmaz!"

"Hoş geldin Ayşegül! Ah! İşte bizim yeni modelimiz! Buyrun Bay Pantufla! Ne de şirin şey! Eşim böyle bir köpeğin eskizini yapmaktan çok hoşlanacak!"

"Eskiz mi? O da ne? Çabuk buradan gidelim Ayşegül!"

"Sakin ol Pantufla! Kimse seni yemez! Eskiz resim taslağı demektir. Senin anlayacağın 'resim' demektir."

Ayşegül çok gururlanıyor. Çünkü Nuri Amca Ayşegül'ün köpeğinin resmini yapmak istediğini söylemişti. İşte bugün ilk çalışma günü.

Sanatçıların çalışma odası çok büyük. Çok da aydınlık. Ayşegül Pantufla'yı alçak bir masanın üstüne oturtuyor. Korkudan titreyen köpeği sakinleştirmek için okşuyor.

"Bu beyaz giysili adamın bir veteriner olmadığından emin misin? Ben aşıdan falan çok korkarım da!"

"Bir kâğıt, bir de kalem... Kıpırdamak yok artık!"

Ayşegül sanatçıyı izliyor.
Adam ne kadar mutlu gözüküyor!
Elleri çok hızlı çalışıyor.
Kalem kâğıdın üzerinde dolaşırken
hafif bir ses çıkarıyor...
Bir çizik şuraya, bir iki çizik
buraya...
Biraz gölge... İşte Pantufla'nın
resmi ortaya çıkıyor! Sonra tekrar tekrar
ve hızla yeni taslaklar çiziliyor.
"Sen de eline bir kalem al ve çiz... Bakalım neler yapabileceksin?"
Ayşegül çekiniyor ama kalemi eline alıyor.
Pantufla bundan pek hoşnut değil!
"Yine mi beni gülünç düşürecek resimler yapacak! Geçen gün beni
kıpkırmızı ve mavi burunlu olarak yapmıştı!" diye mırıldanıyor.

Küçük köpek kıpırdanıp duruyor.
Ayşegül'ün sabrı taşıyor:
"Şu alçıdan köpeğin resmini yapsam daha iyi olacak!
Hiç olmazsa uslu uslu duruyor!"
Pantufla kıskanıyor.
"O da kim oluyor? Gerçek bir köpek bile değil! Mutlu olduğu zaman kuyruğunu oynatabilir mi? Sen üzgün olduğun zaman seni avutabilir mi?"
"Tamam, tamam! Sızlanma! Biliyorsun ki sen benim her zaman sevgili köpeğimsin!"

"Resmine bakayım," diyor Nuri Amca. "Çok güzel olmuş! Senin elin resme yatkın." Ayşegül resim yapmayı seviyor. Kesinlikle bu iş kolay değil ama çok da eğlenceli.

"Kâğıt üstünde insan her şeyi yapabilir, yaratabilir..." diyor Nuri Amca. "Söz gelişi havada uçan bir Pantufla resmi çizebilirsin! Bir iki çizgi... İşte kuşların kralı Pantufla!

Biraz düş gücü, biraz kurşunkalem yeter! İşte pipo içen ya da keman çalan şapkalısı!

Fazla sevimsiz ve somurtkansa onu gülümsetiriz, ona polka bile yaptırırız... Müzik mi istedin? İşte... Ya da upuzun ve çok bacaklı yapabiliriz!"

"Yoo, ben 'kuşların kralı' olmayı yeğlerim," diye düşünüyor Pantufla.

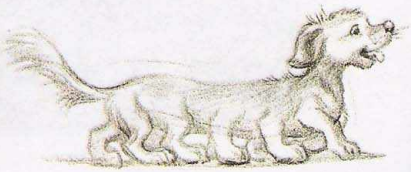

Ertesi pazar Ayşegül ressamın işliğine gidiyor. Şövalenin üstünde daha tamamlanmamış bir resim var...

"A! Pantufla bak! Bu sensin!"

"Gördün mü?" diyor Pantufla. "Gördün mü ne kadar güzelim?"

"Günaydın Ayşegül! Tam zamanında geldin! Şuradaki meyve sepetini bana getirebilir misin? Teşekkürler... Şuraya bir elma... Şuraya bir armut... Düzenleme önemlidir. Modelleri iyi yerleştirmek ve iyi bir ışığın olması gerekir."

"Reçel mi yapacak yoksa?" diye soruyor kendi kendine Pantufla.

"Önce bu meyveleri bir kurşunkalemle tuvale çizeceğiz ve sonra yağlıboya ile renklendireceğiz. İyi bak, turuncu rengi elde etmek için sarıyla kırmızıyı karıştırıyorum.

Yeşil elde etmek için sarıyla maviyi karıştırmak gerekir. Şuraya biraz ışık, şuraya biraz gölge, tam şuraya da hafifçe mor! Ressamı izlemek ilginç ve heyecan verici bir şeydir."

Ayşegül renk sepetine dönüşen bu bembeyaz tuvalin karşısında şaşkına dönüp büyüleniyor. Bu sırada Pantufla şarkı söyleyerek ortalıkta dolanıyor:

"Yağlıboya
ile resim,
zordur
arkadaşım..."

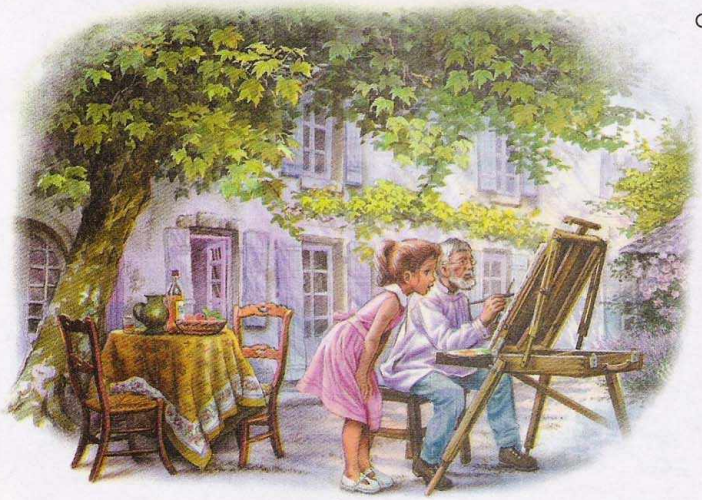

Gördüğün şeyin olduğu gibi de resmini yapabilirsin, değiştirebilirsin de... İnsan kafasındaki şekillerin ya da görüntülerin ve düşlerin de resmini çizebilir... Resim yapmak büyülü bir iştir! Elin titremeyecek. Fırça kâğıdın üstünde bazı kereler dokunur gibi dolaşacak, bazı kereler yavaşça kâğıdın üstüne yüklenecek."

Dikkat! Fazla su istemez! Renkler birbirine karışmadan kontürleri belirlemek gerekir. Bahçenin renkleri ne kadar da güzel! Ayşegül hiç bu kadar iyi bakmamıştı. Kırmızı, mavi, sarı... Binlerce ve binlerce birbirinden farklı renk ve değişik değişik renk karışımları. Fark edilmemiş bir yığın ayrıntı, hiç göze çarpmamış bir yığın güzellik var! İnsan resim yaparken bunları görünce şaşırıyor...

Ayşegül'ün eline küçük bir böcek konuyor.
"Resmini yapmamı ister misin?
Dur bakalım! Kaç ayağın varmış? Yürüyüp durma!
Ayaklarını sayamıyorum. Her şey bir yana duyargaların ve gökkuşağı renkleriyle bezeli kanatların pek de güzel!"

"Pire kadar berbat bir hayvan! Onda bulduğun şeyleri ben göremiyorum!"

Ama birden gök gürlüyor.
Fırtına çıkmak üzere.
"Bak Pantufla! Bulutlar
kül rengi ve koyu
mavi, daha
ileridekiler de
kapkara! Birbirlerini
ite ite, art arda hızla
geliyorlar...

Bir anı olsun diye hemen şunların resmini çizivereyim.
Hay aksi... Rüzgâr çıktı bile... 'Tıp! Tıp!..' İşte yağmur başladı.
Çabuk! Kâğıtları, boyaları, fırçaları toplayıp bir yere
sığınmamız gerekiyor!"

"Şuraya girelim. Aman aman! "Şişko" Pantufla sırılsıklam olmuş! Çamurlu ayaklarını da kâğıtlarıma basıyor!"
"Ben de ressam olmak istiyorum... Ayrıca ben "şişko" da değilim! Öcümü almak için bir silkinirsem görürsün! İşte!"

"Yapmaaa Pantufla!" diye bağırıyor Ayşegül. "Güzelim resimlerim ıslandı işte! Renkler birbirine karışacak!"

Pantufla çok utanıyor.

"Şey...Gülelim diye yaptım! Bir daha yapmam!"

"Neyse! Bu seferlik affediyorum! Resimleri de bir daha yaparım," diyor Ayşegül gülümseyerek. Pantufla'nın keyfi yerine geliyor. Böylece içi rahat, gelip sığındıkları resim işliğinin içinde dolaşmaya başlıyor.

Ama birden korku içinde donup kalıyor. "Şurada, önünde garip bir şey var... Beyaz bir örtünün altında kıpırdamadan duruyor... Hayalet falan olmasın!"

"Ne ödlek şeysin Pantufla! diyor Ayşegül. Görüyorsun işte, bu bir heykel!"

Heykeli örten nemli örtüyü kaldırmak için ikisi birden ilerliyorlar...

"Hiçbir şeye dokunmayın!" diye gürlüyor Nuri Amca. (Bunları söylerken bu iki meraklıyı etkilemek için sesini kalınlaştırıyor.) "Burası modellerle çalışmak işliğidir ve örtünün altındaki heykeli de 15 Ekim'deki sergi için hazırlıyorum. Bu tarihten önce kimse bu heykeli göremez! Sırdır..."

Nuri Amca gülümsüyor.
"Topraktan mı yaptınız?"
"Evet! Balçıktan. Buna lüleci
çamuru da denir. Damlara
kiremit de bundan yapılır.
İstersen alabilirsin. Burada çok var.

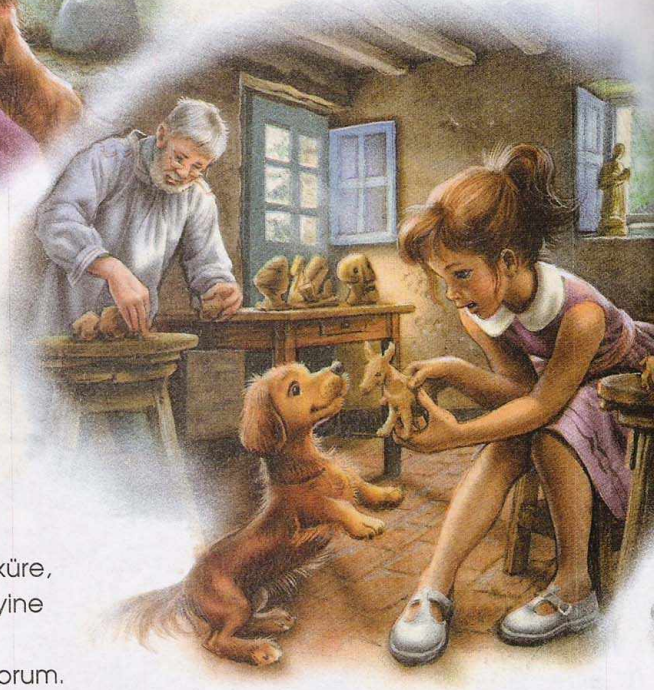

Kullanması kolaydır!
Kil gibidir. Küçük bir küre,
bir silindir, ardından yine
küçük küreler..."
"Ayşegül seni uyarıyorum.
Bu korkunç şeyin ben olduğumu
söylemeye kalkma,
çıkıp giderim sonra!"
"Aman Pantufla! Görüyorsun ki
bu bir köpek değil! Bir eşek! Şuradaki de bir inek
ve kıvır kıvır koyunlar."

Nuri Amca gerçek bir sanatçı.
Birkaç dakikada Pantufla'nın
aynısını yapıveriyor.
Küçük köpek düş kurmaya
başlıyor...

"Bak Ayşegül! Bunun daha
büyüğü yapılır ve bir parka konur.
Altına da 'I. PANTUFLA' yazılır!.."
Bu heykele küçük çişini yapmak
isteyecek kötü eğitilmiş köpekler... savulun!"
"Bir köpek heykeli mi? Neden olmasın!" diyor yaşlı sanatçı
gülümseyerek.

Büyük serginin açıldığı 15 Ekim günündeyiz. Ayşegül ne resim çalışmalarını, ne de küçük heykelciklerini sergiledi. Ama yine de burada... Hem de iki tane olarak burada!.. Birisi gerçek Ayşegül, öteki hareketsiz duran ve bronzdan yapılma Ayşegül!
İşte hayalet sanılan şey buymuş! Nuri Amca'nın sırrı çözülüyor! Ayşegül ile Pantufla ona model olmuşlar.

Ama bu bağırışmalar nereden geliyor? Ya bütün bu havlamalar? Hayır! Buraya köpekler giremez! Yasak ama kim dinler! Pantufla yasağa falan aldırmadan arkadaşlarıyla sergiye dalıyor. Amacı doğru söylediğini arkadaşlarına kanıtlamak! Aman ne şamata! Peşinde koca Toraman, Prenses ve çihuahua cinsi küçük Çitlenbik olmak üzere Pantufla'nın içeri girdiğini görünce Ayşegül nasıl da gülüyor!

Eğer bir gün sizin de yolunuz bu parka düşerse, küçük kız ile sadık dostunun heykelini görebilirsiniz.

Hürriyet
GAZETESİ'NİN ÜCRETSİZ EKİDİR

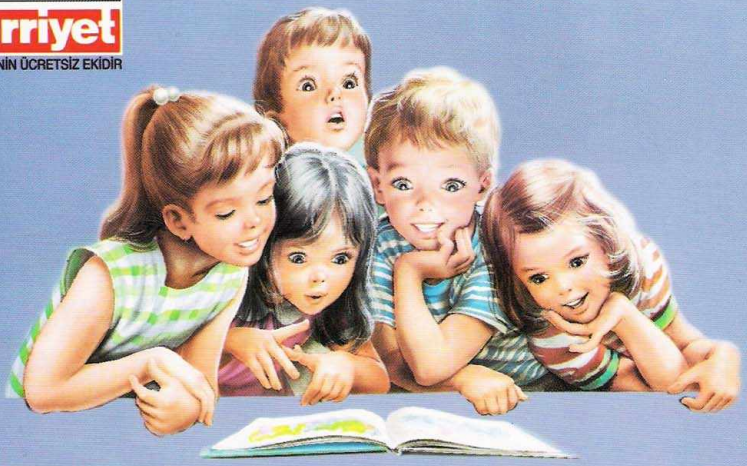

"Küçük Ayşegül" serisi, dünyada çocukların en çok sevdiği kitaplar arasında birinci sırada yer alıyor. Dünya çocuk yazınında bir örneği daha olmayan çizer Marcel Marlier'nin usta işi fırçasından ve kaleminden, Gilbert Delahaye'ın öykülerinden yaratılan bu kitaplar yıllardır dünyanın en başarılı, en özgün eserleri arasındaki yerini koruyor.

"Küçük Ayşegül"ler çocukların dünyasında kardeşliği, dostluğu; insan, hayvan, doğa sevgisini, çevre bilincini ve insan ilişkilerini geliştiren, onların sorumluluk duygusu içinde büyümelerine yardımcı olan öyküler olarak elden ele geziyor.

Bir "Küçük Ayşegül" kitabını belki de en az beş çocuk okuyor. Yıllarca kitaplıklarda saklanan, çocukluk günlerimizin en güzel anıları olarak bir sonraki kuşaklara aktarılan bu kitaplar hiçbir zaman güncelliğini yitirmiyor.

"Küçük Ayşegül" dizisi, okumayı sevdiren ve geliştiren kitapların başında geliyor...

Marsık Yayıncılık'ın, bu önemli dizisini, HÜRRİYET Gazetesi olarak çocuklarımıza sunmaktan mutluluk duyuyoruz.

MARSIK KİTAP
casterman